

[Statsministeren.]

tiet vil, er en uforsonlig Kamp. De vil ud i Kampen, uanset hvilke Hensyn vi tager til dem. At vi har forskellige Opfattelser, ved vi paa Forhaand, men vi har efter min Mening mange Gange gjort Forsøg paa at drage dem med ind i Arbejdet, ogsaa gennem at tage Hensyn til dem, men de har som sagt ved enhver given Lejlighed, naar vi har været i offentlig Debat, ført den haarde og stærke Tale; at Argumenterne har været svage, har formentlig ikke været med Vilje. Imidlertid: ingen har jo Fred længere end hans Nabo vil, siger et gammelt Ord, som sikkert ogsaa i Dag holder Stik.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft — og det skal være det sidste, jeg siger til ham — tillod sig en Bemærkning, der angik mine personlige Forhold. Jeg har set noget Skriverseri om det i Bladene, det tillægger jeg ikke nogen større Vægt, men da nu det ærede Medlem drager dette Forhold frem her i Tinget, vil jeg gerne spørge ham: Hvad er det, han vil bebrejde mig? Hvad er det, jeg har gjort, som ikke kan staa baade for en juridisk og en moralsk Bedømmelse? Jeg er mig ikke bevidst at have gjort noget saadant. Jeg synes, det ærede Medlem hellere end at komme med saadanne Hentydninger skulde sige rent ud og lige ud, hvad det er, jeg har forbrudt mig med. Det vilde være mere modigt, og det vilde ogsaa være mere reelt, at man fik at vide, hvad det er for Ting, jeg har begaaet, som støder en enten mod de borgerlige Love eller mod den offentlige Moral.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, som talte om Prisklemmen og Valgkampen i 1945, skal jeg sige, at jeg forstaar ikke, hvad Interesse vi, som dog ellers i mange Spørgsmaal er nødt til at arbejde sammen, kan have i Gang paa Gang — det er fra konservativ Side sket tidligere — at indbyde til en Strid, til en Kamp om det, der er forbigangent, det, der er sket for Aar tilbage. Jeg er ikke bange for at optage en Diskussion om disse Forhold, men jeg ser ikke Nytten af at grave op i det, som en Mand tidligere har kaldt Køkkenmøddingen, og slaas om, hvad det er, der er sket. Det, det nu gælder om, er Dagen og Vejen og Fremtiden, og det forekommer mig, at de, som søger at yppe Strid om Fortiden, ikke handler i den Aand, der gerne skulde handles i, hvis man skal opnaa et Arbejde i Nutiden og Fremtiden og et Samarbejde mellem Folk, som paa visse Omraader har forskellige Anskuelser, paa andre har ens Anskuelser.

Det ærede Medlem fremsatte den Bemærkning, formentlig ogsaa rettet til mig,

saa vidt jeg forstod, at det, der var Vestres Fejl, var, at vi havde stillet i Udsigt, at Restriktionerne skulde afskaffes, før der i Virkeligheden var Mulighed derfor. Jeg vil gerne hertil sige, at jeg tror ikke, der er nogen, der stærkere end jeg har understreget, at Forudsætningerne maa tilvejebringes, før Restriktionerne kan ophæves. Det har jeg udtalt længe før Valget, under Valgkampen og efter Valget, saa det gælder i alt Fald ikke mig, at jeg skulde have udtalt mig om, at bare man fik Magt, kunde man, uanset hvordan i øvrigt Forholdene er, ophæve Restriktionerne. Vi var med til at indføre dem under Samlingsregeringen og Krigen, fordi der var et Misforhold mellem Varemængden og Købeevnen eller den Trang til Forbrug, der forelaa. Det er klart, at naar vi gik med til Restriktionerne dengang og mente dem nødvendige, saa ligger deri ogsaa, at de nævnte Forhold maa ændres, inden vi mener at kunne ophæve Restriktionerne. Det ligger fuldstændig i Konsekvens heraf. Det er ikke selve Krigen og Besættelsen, som er det afgørende, men det er det, som de medførte, nemlig dette Misforhold mellem Varer og Penge, der maa bringes til Ophør, og Vejen til Afskaffelse af Restriktionerne gaar gennem Foranstaltninger, som bringer en Ligevægt til Veje, saaledes at der bliver en naturlig Konkurrence, der kan regulere baade Varefordelingen og Varepriserne.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen skal jeg ikke sige mange Ord. Hele hans Tale laa paa et Niveau, som jeg meget ugerne bevæger mig paa. Jeg skal kun gøre to Bemærkninger. Det ærede Medlem mente, at den Omstændighed at der nu har været Landstingsvalg, hvor der var en vis Fremgang for Socialdemokratiet og Kommunisterne i Forhold til de andre Partier, vilde gøre det ganske paakrævet, at Regeringen trak sig tilbage. Det er nyt for mig at høre, at det ærede Medlem har faaet en saadan Respekt for Landstinget. Det forekommer mig, at det, vi tidligere har hørt fra den Kant, var det stik modsatte, men det ligger maaske i den Omstændighed, at det ærede Medlems Parti nu er blevet repræsenteret med 1 Mand i Landstinget; saa har dette Ting faaet en saa kolossal Betydning, at det endogsaa kan vælge en Regering, der har Flertal i Folketinget.

Den anden Bemærkning, jeg ønsker at gøre, er denne: Det ærede Medlem oplæste en Del af en Tale, han har holdt, og hvoraf Konklusionen var den, at naar man fra Regeringens Side brød Grundloven,